

AZUCAR IMAGINARIO

Dijous, 9 juny 1988
Cercle Cultural de "La Caixa"

Era el mes de novembre de l'any passat, que es reprenia el cicle "Ara Jazz-5", després d'un massa llarg parentesi, concretament nou mesos, d'esperar impacientment que la Caixa de sorpreses s'obris de forma definitiva, i ens obsequies, amb uns concerts dignes i molt interessants.

Va obrir-lo un saboros plat fort, els "Pegasus", per després continuar amb "Terra, Foc & Percussio". "Roda de Saxos". "Zé Eduardo Unit", "Big Chief", i per ultim, una traca de fi de festa, "Azucar Imaginario".

Ha estat un bon cicle de concerts, que ens ha deixat molt satisfets a tots; però el que més ens agradaria, és poder comptar per la propera, amb la "Caixa", perquè el caliu del jazz a Granollers es vagi mantinguent viu i calet; per descomptat, que amb el que respecta a la nostra entitat, també ens afegim a la tasca, però sempre tinguen en compte les nostres possibilitats, malauradament molt ínfimes.

Però ara el que més importa, es comentar el que va esser el concert d'aquest "Sucre Imaginari", un apel·latiu molt original, que no està de menys, vist la música que desenvolupen aquests sis instrumentistes de primera fila.

Desde la primera nota fins l'última, va ésser un devesall de professionalitat i mestratge, que va tenir una clara recompensa amb l'entusiasme del públic reunit, gaudint abundantment del que es desenvolupava dalt de l'escenari.

Aquests bons músics, van estar senzillament genials, oferint cascades de ritmes impregnades de frases poètiques, aires voluminosament nous, que es tornaven vents de llibertat, sons incandescent que bullien ferotgement,

per sortir de l'olla melòdica oscil·lant, camins tortuosos per confluïr a planeres i vastes valls, en fi tot plegat, sense deixar d'interessar en cap moment, i en una paraula, sense avorrir, i qual cosa és fa molt difícil, quan el que s'executa costa un xic de pair.

L'espectre musical, en el que estan inmersos aquesta gent, és el que s'anomena Jazz d'avantguarda; temes de collita pròpia, en els quals el solo té un paper clau i preponderant en aquesta història, un xic complicats d'execució, i per l'oient (com deiem abans) una mica feixucs d'empassar, però que per la profunditat dels seus estudis, i l'ofici (en majúscules) que ostenten, es tornen amb autèntics catedràtics dels seus instruments.

Certament, tots i cada un d'ells, en la seva tasca individual, van fer tot el que estava al seu abast, per agradar al públic, i que al final, com creient, que en el Cercle no hi passava el temps, ens fessin dir, ja estaaa...!!!.

Tantmateix, destacar-ne un, potser seria injust, ja que tots van estar fenomenals, però anomenar-los a tots, es faria massa llarg. Resaltar que Pericom Sambeat, amb el joc de saxos que va utilitzar, va fer un treball molt seriós i delicat, que Jordi Bonell, guitarra elèctrica i líder de l'invent, va estar molt potent i eficaç en tot moment i Jordi Rossy i el seu germà Mario, bateria i baix respectivament, portant perfectament els ritmes, per aguantar que allò no caigués en cap instant, amb una energia i contundència, fora de tot dubte.

En definitiva, se'm acut una frase, que en cap moment voldria que es tornés... "Lapidària"... Llarga vida a "Sucre Imaginari"!

Sort, salut i feina amics, i endavant.